



Harold Almgren

# H A R A L D   A L M Q V I S T

FÖDD  $27\frac{1}{2}$  1877 - DÖD  $26\frac{1}{2}$  1953

**D**en obeveklige Döden faller allt flera av de gamla kamraterna och vännerna från bergslag och järnverk. Nu gäller det f. överingenjören HARALD ALMQVIST, vars curriculum vitæ här i stark förkortning må tecknas.

Almqvist var ättling av den lärda Visingsösläkten men var själv värmlänning, född i Silleruds församling och jämte fem bröder (Evald, Torvald, Ragvald, Osvald och Ingvald) som den andre sonen av den originelle kyrkoherden därstädes (sedermera i Trankil och Blomskog) Magnus Almqvist och hans första maka, Hilma Åberg. Efter skolgång i Karlstads läroverk genomgick han Örebro tekniska elementarskola åren 1892—95, arbetade sedan som ritare vid Bofors kanonverkstad och tog efter 5 år därstädes anställning vid »Schiessbaumwoll»-fabriken i Düren (Rhenlandet), där han stannade några år och varest han också fann sin trofasta följeslagarinna och livskamrat, Frieda Daniels, även hon av präst- och lärarensläkt.

På sommaren 1903 erhöll han ny anställning hos firman Julian Kennedy, Sahlin & Co i Millom (Cumberland). Över London flyttade firman år 1905 till Bryssel, där Harald Almqvist blev dess överingenjör till år 1911, då han inträdde i Bergslagens tjänst, först som chef för Falu Vagnfabrik, därefter som chefskonstruktör vid Bergslagens huvudkontor och från 1918 såsom överingenjör vid Domnarvet.



Efter att år 1928 ha återflyttat till huvudkontoret lämnade han definitivt Bergslaget år 1932 och bosatte sig i Stockholm som konsulterande ingenjör. I denna sin egenskap mottog han talrika uppdrag från den svenska bruksvärlden och erhöll därjämte genom Svenska Entreprenad Aktiebolaget omfattande förbindelser såväl med de flesta europeiska länder som även med Chile, Brasilien och Argentina. Dessutom biträdde han under de 10 sista åren professor Martin Wiberg vid Bergshögskolan såsom assistent i »Järnets metallurgi» och som ugnskonstruktör, varifrån han hemförde de vackraste vitsord.

Såsom närmaste anhöriga efterlämnar Harald Almqvist från ett sällsynt lyckligt äktenskap sin maka och deras tvenne söner, Fritz (Karl Fredrik), ambassadråd i Paris, samt Curt, docent i Uppsala, och tvenne bröder, ingenjörerna Ragvald och Ingvald, resp. i Stockholm och vid Kockums i Limhamn.

Harald Almqvist gjorde sig vida känd för sitt strålande livsmod, sin okuvliga energi och sin outtröttliga arbetsförmåga. Hans arbetsiver medförde förvisso överansträngning, och han brukade ibland mera på skämt säga: »Jag bränner mitt ljus i båda ändar». Detta gällde dock ingalunda hans livsföring i övrigt, ty den var höjd över varje spår till klander. Han var i hög grad uppslagsrik och hade i sina skilda befattningar lärt sig stor självständighet, vilket i samband med hans livliga temperament ibland kunde föra honom i motsatsförhållande till hans uppdragsgivare, men han lät sig aldrig nedslås av motgången utan grep modigt an problemet på nytt. Förvisso följde hans livsmusik samma tongångar som hans landsman E. G. Geijers i »Höstsädet»:

»Odlaren strör i mörka mullen  
fröets sådd för kommande skörd.  
Deröfver vandra höstens skurar,  
deröfver bäddas vinterns snö.  
Han gör som jag, begrafver sitt hopp;  
Han tror som jag på sol och vår.»

Även andra förnämliga egenskaper voro utmärkande för Harald Almqvist: man såg honom alltid vänlig och nästan alltid glad. Om han någon gång kände sig nedslagen, behöll han detta för sig själv enligt Viktor Rydbergs regel: »Din sorg är Din, och Du skall bära henne». Och han talade, så vitt känt, aldrig illa om andra, ej ett ont ord om dem, som berett honom svårigheter eller missräkningar. Till sin natur var han alltid tjänstvillig och hjälpsam, vilket också hans tyska släktingar fingo erfara under de svåra åren. Och i sina tänkesätt var han en helhjärtad svensk.

Som frimurare tillhörde han den IX. graden, och i Sancte Örjens Gille den III:e Länken. Han skulle just bli upptagen i den IV:e, då han svårt insjuknade, och beklagade djupt, att han ej kunde infinna sig till denna högtid. Nu vilar han trygg efter sin skiftande, ansträngande levnad.

Frid över hans ljusa minne!

Sancte Örjens Gilles Högtidsdag den 23 april 1953.

*Thorsten Quennerstedt.*